

§ 9.

Veje- og måleredskaber, der ved denne lovs ikrafttræden er i brug og ikke tidligere har været justeret, skal ved det første af de i § 7, 1ste stk. foreskrevne eftersyn justeres.

Ministeren for handel, industri og søfart fastsætter de nærmere bestemmelser for denne justering og betalingen herfor.

§ 10.

Det efter denne lov foretagne eftersyn af måle- og vejerredskaber fritager ikke brugerne af sådanne for deres almindelige forpligtelse til at sørge for, at alle af dem i handel ogandel m. v. benyttede redskaber giver rigtige målings- og vejningsresultater.

§ 11.

Overtrædelse af denne lov eller af de i medfør af loven udfærdigede bestemmelser straffes med bøde, for så vidt højere straf efter den almindelige lovgivning ikke er forskyldt. Anvendelsen af tilbørligt justerede, men urigtigt visende måle- og vejerredskaber straffes dog kun, når anvendelsen af disse sker med kendskab til eller formodning om redskabernes misvisning.

Når straf idømmes for benyttelse af ulovlige måle- og vejerredskaber, kan det i dommen fastsættes, at disse skal konfiskeres til fordel for statskassen. Sagerne behandles som politisager. Bøderne tilfalder statskassen.

§ 12.

Denne lov træder i kraft den

Samtidig ophæves lov nr. 124 af 4. maj 1907 om indførelse af det metriske system for mål og vægt, lov nr. 118 af 13. maj 1911 om ændring i samme lov, lov nr. 66 af 1. april 1910 angaaende den nærmere anvendelse af det metriske system i handel med ædelstene og ægte perler samt § 16, sidste stk. i lov om uretmæssig konkurrence og varebetegnelse, jfr. lovbekendtgørelse nr. 80 af 31. marts 1937.

Bemærkninger til lovforslaget.

Handelsomsætningens lethed beror bl. a. på, at mængden eller størrelsen af de varer, der forhandles, kan bestemmes på en sikker og ensartet måde.

Efterhånden som de enkelte folkeslag opnåede en vis kultur, og navnlig efterhånden som den rene byttehandel forlodes, opstod der hos dem en trang til at skaffe sig midler, der satte dem i stand til at veje og måle de ting, som var genstand for omsætning, og derved bedre afgøre, om det, der omsattes, virkelig afgaves i rigtige mængder i forhold til det, der ydedes.

Allerede hos de mere fremskredne kulturfolk i oldtiden fandtes bestemmelser, der tog sigte på at indføre normer for mål, hvorved forstås målet for udstrækning eller omfang, og vægt — hvorved forstås målet for tyngde — og fastsætte visse systemer. De oprindeligste mål var ganske

primitive mål, tagne fra naturen. Fra det menneskelige legeme dannedes længdemål som fod, skridt, favn, alen, hånd, spand og tomme (bredde af tommelfinger). Som grundlag for rummål har størrelsen af et hønseæg været anvendt, og som vægtenhed er benyttet korn og frø af ensartet størrelse, såsom hvedekorn og bygkorn. Disse mål frembød alle den fordel, at de alene ved deres navn vakte forestillingen om en vis størrelse, men var iøvrigt meget ufuldkomne. Efterhånden gik man derfor over til at binde mål og vægt til bestemte konkrete størrelser, der stilledes under det offentlige — gudernes — varetægt, og med hvilke de benyttede måle- og vejerredskaber skulle stemme overens.

Med den stedse stigende udvikling af handel og håndværk blev mangelen af et ordnet mål- og vægtsystem føleligere. De